

han ikke Ret til Salær, thi, som det vil ses, be-
tinger Lovforslaget Afgangens til, at der kan til-
kjendes en Sagsfører Salær, deraf, at han findes
at have udført sit Hverv forsvarelig. Grundtanken
i Lovforslaget er jo, som sagt, den, at, da nu
det særegne Monopol, som tilkom Sagsførerne, fast-
sætt er bortfaldet, saa at man ikke kan sige, at de
deri længer have noget Vederlag, er Forholdet
simpelt og klart dette, at, naar det Offentlige be-
nytter en saadan Mand's Tjeneste og Hjælp, er
det ogsaa rimeligt, at han derfor faar Betaling.
Der staa jo intet Sted skrevet i Lovforslaget, at
Sagsførerne skulle have Mere, end de hidtil have
haat, og Lovforslaget kan ingenlunde siges at være
skrevet for at skaffe Sagsførerne høiere Salær eller
for at forbedre deres Kaar eller Deslige. Noget
Saadant er slet ingen nødvendig Følge af Lov-
forslaget. Dette vil lægge den i Retternes Haand
at tilstaa Sagsførerne saadanne Salærer, som sin-
des passende, og vil kun borttrykke de Skranker,
som i ældre Lovbestemmelser ere til Stede for,
at Retterne i Tilkjendelsen af Salæret kunne følge,
hvad de anse for passende. Er der derfor Dom-
stole, hvor man allerede nu har den Praxis at
tilkjende Sagsførerne et efter Omstændighederne
passende eller endogaa rigeligt Salær, som jeg
tror, at den sidste ærede Taler sagde, saa antager
jeg ikke, at denne Lov vil faae Virkning paa et
saadant Sted; men jeg tror, at det egentlig kun
er Tilfældet paa de færreste Steder, og at de fleste
Steder virke de Bestemmelser, der existere om Be-
grænsningen af Salæret ved Overdomstolene, saa-
ledes, at man ikke lettelig ved Underdomstolene
anser sig berettiget til at gaa høiere end ved Over-
retterne, hvilket har til Følge, at man gaar alt
for langt. Jeg negter ikke, at der er visse Til-
fælde, hvor det Salær, der fastsættes, kan være
passende, men saa antager jeg ikke, at denne Lov
vil forsøge det. Hvad jeg paaftaar, er kun, at,
som Sagerne nu staa, er der mange Tilfælde, hvor
der ikke nu tillægges Sagsførerne Salærer, der
staa i Forhold til den Møllighed, de have haat
ved vedkommende Sags Udførelse, og jeg er til-
høielig til at tro, at denne Omstændighed ogsaa
er Grunden til, at det vistnok ikke er saa ual-
mindeligt, som man synes at tro, at Sagsføreren
lader sig betale Noget af den Part, hvis Sag
han er beskiftet til at føre, et Forhold, som jeg
mener er urigtigt og utilbørligt, ja, i aabenbar
Strid med Lovgivningens Hensigt med at ind-
rømme fri Proces eller beskifte en Sagsfører til at
udføre en Sag, og som derfor helst maa bringes
til at falde bort. — Med Hensyn til Maaden,
hvorpaa dette Salær udbetales, tror jeg ikke, at
det ærede Medlem, der først havde Ordet (Oren-
bøll), har opfattet § 1 rigtig. I det Mindste
har jeg ikke tænkt, at der skulde lægges det Ind-
hold ind i § 1, som det forekom mig, at han
mente der skulde lægges deri. Det er ikke min
Mening, at § 1 skulde ophæve den Regel, der

nu gjælder, nemlig at der ved Dommen i Sagen
tillægges den Sagsfører, der har været beskiftet til
at føre Sagen, alt det Salær, han skal have for,
hvad han har udført, indtil Dommen falder. Det
er ikke min Mening, at der skulde tilkomme ham
særskilt Betaling for hvert enkelt Thingsvidne, han
har ført, osv., men han skal ved Dommen i Ho-
vedsagen have det Salær, som tilkommer ham
for, hvad han indtil det Dieblif har udført.
Derimod mener jeg, at der bør tillægges ham
særskilt Salær for de Forretninger, han udfører
efter Dommen for Eksekution, Skjønforretninger
osv., ligesom ogsaa § 1 ved de Tilfælde, hvor
der strax skal tillægges særskilt Salær, tænker paa
saadanne Tilfælde, som kunne forekomme, hvor en
Sagsfører beordres til at optage Thingsvidne til
Brug i en Sag, som han forøvrigt ikke fører,
hvad der jo ikke saa sjældent forekommer, eller
beordres til Optagelse af en Skjønforretning
eller deslige i en Sag, som han ikke fører. I
saadanne Tilfælde skulde den Regel komme til
Anvendelse, at Salæret tilkjendes ham af Dom-
meren ved den bestemte Forretnings Udførelse,
som han er beordret til at udføre. For den
Sagsførers Vedkommende, som er beskiftet til at
udføre Sagen, er hans Hverv jo ikke til Ende,
før Dommen deri er falden, men saa er ogsaa
det Tidspunkt kommet, da han skal have Salæret —
det skal jeg strax udtale mig nærmere om —;
men de Sagsføreres Hverv, der beskiftes til at ud-
føre en enkelt Retshandling, som staa i nærmere
eller fjernere Forbindelse med Hovedsagen, er til
Ende med Udførelsen deraf, og derfor forekommer
det mig ogsaa, at da maa Dieblifket for dem
være kommet til at faae Salær for det Arbejde,
de have udført. Jeg mener nemlig, at det er
ganske naturligt og billigt, at der tilkommer disse
Sagsførere, hvad enten de udføre Hovedsagen i det
Hele eller enkelte Retshandlinger, Salær, saa snart
deres Arbejde er udført. Jeg tror, at en af de
Urimeligheder, som den nuværende Tingenes Til-
stand medfører for Sagsførerne, er, at de ere
nødte til at vente paa deres Salær, til Sagen
har gjenemgaaet de høiere Instanser, Noget,
der, som bekendt, ofte kan trække ud i flere Aar.
Derfor er det forekommet mig, at den Regel i
Lovforslaget, at Sagsførerne af det Offentlige,
som paa en Maade har engageret dem, skulde
kunne forlange, at, saa snart deres Arbejde er
gjort og deres Vederlag fastsat, skulde de have
det udbetalt, egentlig ingen Begrundelse behøver;
Sagsførernes Arbejde bliver det samme, hverken
større eller mindre, om Sagen appelleres eller ikke;
altsaa er der ingen rimelig Grund til, at en
Sagsfører skulde vente længere for at faae sit
Salær udbetalt. Det er fortjent, naar det Tid-
spunkt er kommet, som her omtales, og jeg be-
trakter det som en Ubillighed ved den nuværende
Tingenes Tilstand, at han ikke kan faae det ud-
betalt, men skal vente i ubestemt lang Tid der-